

Andersen her af Staden i Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.“ Hun faar altsaa 50 Kr. i Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, men Dommeren siger, at det kan ikke nytte noget, at hun appellerer, da hun ikke kan faa mere i denne Sag, og hun tager imod det og tror, at hun gaar uplettet derfra. Nu viser det sig imidlertid, at dette er ikke Tilfældet. Assessorens Kendelse lyder nemlig efter Protokollen saaledes: „Da Nelly Magdalene Andersen, der under nærværende Sag har hensiddet i Varetægtsfængsel fra 2den December forrige Aar til 22de forrige Maaend“ — det var i Januar — „efter de fremkomne Oplysninger ikke er skyldig i Tyveriet af en Sølvske og en Fodpose, og da Varigheden af hendes Varetægtsarrest er bleven forlænget ved de i saa Henseende fremsatte Sigtelser mod hende, vil der efter hendes derom fremkomne Begering, uanset, at den mod hende fra først af fremsatte Sigtelse for Tyveri af en Guldkæde findes *bestyrket* ved flere af de under Sagen fremkomne Oplysninger, og idet hun ikke kan siges ved sit Forhold selv direkte at have givet Anledning til Fængslingen, være at tilkende hende Erstatning af det offentlige, stor 50 Kr., for uforskyldt Varetægtsarrest.“ Assessorens Kendelse siger altsaa: Hun har ikke gjort sig skyldig i Tyveriet af Sølvskeen og Fodposen. Denne Sigtelse har forlænget hendes Varetægtsarrest, hun faar altsaa 50 Kr. i Erstatning for Forlængelsen, men Mistanken mod hende for at have stjaalet Guldkæden er bleven bestyrket ved det fremkomne. Dog, siger Assessor Cold, har hun ikke selv direkte givet Anledning til Forlængelsen. Det er hans Kendelse. Den forekommer mig at gøre et fuldstændig forvirret, ulogisk og forfjamsket Indtryk. Den lader sig ikke bringe i Samstemning med Loven af 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest. Efter denne kan man kun faa Erstatning, naar det maa antages, at man ikke har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor man sigtes. Det opfattes ofte populært saaledes, at man skal have bevist, at man er uskyldig. Det staar der intet om i Loven, men der staar, at det maa antages, at man er det, og hvis det ikke maa antages, faar man ingen Erstatning. Der staar ikke noget som helst om, at man kan faa Erstatning ved Forlængelse af Varetægtsarrest, som er fremkommen ved, at ny Momenter, der ere komne ind i Sagen, have vist sig uholdbare. Det vilde ogsaa være meningsløst, thi i enhver Sag vil der blive draget ny Momenter ind,

og mange af dem kunne vise sig at være betydningsløse. Men dertil kommer, at disse to sidste Momenter aldeles ikke have forlænget Varetægtsarresten, men tværtimod efter alt, hvad der foreligger, have forkortet den. Thi hvis der ikke den 22de Januar var kommet Bud fra Ekscellensen Nellemann om, at nu var Sølvskeen og Fodposen fundne, havde Nelly, efter hvad der foreligger, faaet Lov at sidde flere Uger eller en Maaned eller længere endnu. Men ved det bevirkes, at Assessor Cold ikke paa nogen Maade tør holde hende længere. Da han faar Besked om, at et Par af Ekscellencen Nellemanns Sigtelser have været gale, svækker det aabenbart Grundlaget for hele denne Retsaktion.

Assessor Cold erklærer, at Mistanken mod hende for at have begaaet Tyveriet er bestyrket ved det, der er fremkommet. Jeg skal nu vise, hvorledes alt, hvad der findes i Forhørsprotokollen — et er ganske vist udeladt, som taler til hendes Fordel — taler til hendes Fordel. Intet er kommet frem uden en kunstig konstrueret Hypotese af Assessoren, som falder, fordi der kan opstilles en langt rimeligere og naturligere Forklaring. Hvor skulde hun nu i alle disse 14 Dage have gjort af Guldkæden. Hendes Gemmer ere blevne undersøgte, hendes Broder er bleven visiteret, alle Pantelaanerkontorer ere blevne undersøgte, Guldkæden fandtes ikke. Der er intet som helst, der tyder paa, at den er stjaalen. Hvor kan saa Assessoren i Kendelsen skrive, at Mistanken mod hende er bleven bestyrket? Jeg spørger Justitsministeren: Kan han finde nogen Mening i denne Kendelse, og hvis han ikke kan, hvad agter han da at gøre? Det er imidlertid ikke umuligt psykologisk at forklare sig Assessor Colds Stilling til hele Sagen. Alma Bondesen var et Offer for vor Retspleje, men Nelly Andersen har ganske simpelt været en Prøveklud for et Retssystem, en Eksamenopgave for en Dommeraspirant. Jeg skal tillade mig at bevise det. De fleste, der have beskæftiget sig med denne Sag, mene vist, at Assessor Cold var udnævnt Assessor, men det var han slet ikke. Han var kun konstitueret Assessor. Han var Assistent i Justitsministeriet og var konstitueret som Assessor, da han faar denne Sag af sin højeste Chef, Justitsministeren. Han var i den Alder og paa det Punkt af sin Løbebane, da han kunde vente i en nær Fremtid at blive udnævnt til Assessor. Paa dette kritiske Tidspunkt af hans Liv faar han denne Sag. Jeg har anført Overbetjent Benzons Vidnesbyrd for,